

Utdrag ur romanen

Väntrum

Cecilia Ekhem

OBS! Indrag och styckesindelningar kan ha ändrats då denna inledning plockades ut ur manuset. Texten är i original!

www.ekhemmanet.se

© Cecilia Ekhem, 2008

Framställd hos Vulkan, 2008. Nyutgåva hos Publit 2012.

Omslagsdesign: Liselotte Svelander Foto: Peter Nykvist

Omslagscitat: BTJ, Bibliotekstjänst (2009) / Sundsvalls Tidning (2008)

Tillägnat mina älskade
Mattias, Ellentin och Ambros.
Att ni finns i mitt liv
- tacksamhet och förundran!

Jag både vill och inte vill.

När det här är över finns bara antingen eller.

Men om ett ögonblick – vad finns kvar då? Av hoppet. Av mig.

om

Hon klämde ihop huden och lät nålen sjunka djupt in i underhuds fett. Det sved när vätskan blev ett med hennes kropp. Första gången hade hon gjort det oroligt men med förväntan, och tiden hade pausat. Nu fanns en vana i handen och hoppet var litet. Inte mycket större än när hon köpte en överbliven bingo lott av grannbarnen. Chansen fanns men vinsten skulle med största sannolikhet tillfalla någon annan. Tusenlapparna fladdrade förbi bakom ögonlocken. Priset de måste betala för lotten var högt. Och det kostade så mycket mer än pengar. Anders sköt upp sovrumsdörren och hon öppnade ögonen.

– Hur gick det?

Som svar på hennes axelryckning drog han henne till sig.

– Du vet väl om att jag tycker att du är tapper?

– Ja, det krävs faktiskt tapperhet för det här, sa hon när de några kyssar senare satt i bilen på väg till gymmet.

Hon för att träna och han för att jobba ett av sina många kvällspass som instruktör.

– Mmm, älskling, jag vet det.

Han bytte frekvens på bilradion, från hennes etta till sin reklamfinansierade kanal. Hon visste inte om det verkligen var nonchalans som han utstrålade, eller om det var hennes känslighet som förvandlade ett vardagssamtal till en relationskris.

Ensam. Så oerhört ensam var hon trots att de satt där bara en decimeter från varandra. Pojkgruppen tystnade och ersattes av möbelfirmans lockrop. Höstregnet strilade mot vindrutan lika frenetiskt som den dag de första gången träffades. En evighet hade passerat sedan dess. Då var de unga gymnasister som råkade hamna intill varandra på appropet. Genomblöta av regnet hade de hamnat i samtal efter några inledande ord om det hemska vädret. Blev pluggkamrater och busskompisar. En vänskap växte fram och ingen blev förvånad när de blev ett par några månader in på andra året. De hade växt ihop. Kommit så nära varandra att det inte fanns plats för någon annan i deras tvåsamhet.

Hon hade varit den enda tjejen i klassen som gick den mest utmanande delen av höghöjdsbanan, och stoltheten hade lyst om honom när hon kommit ner. Hon hade tänkt berätta hur rädd hon varit när hon stod på ett rep mellan tallarna på sju meters höjd. Hur benen hade tappat styrsel och hur oron över om klätterselen skulle hålla hade gjort tröjan våt av svett. Men när hon hade glidit ner på linbanan som avslutade strapatsen, och landat i hans famn, var det borta. Han hade lyft upp henne och ropat att det här är min flickvän.

– Bara så ni vet. Det här är min tjej!

Det hade varit en bra hajkvecka. Kanske var det där hon första gången hade tänkt tanken att nu var hon vuxen. Han hade köpt likadana mössor till dem båda, och när hon såg honom i den kom samma känsla som förlovningsringen senare skulle ge. Att de hörde ihop nu. De flyttade ihop efter sommarlovet och hyrde ut lägenheten under de två år de gick fritidsledarlinjen. Sida vid sida. När de kom tillbaka fick han direkt jobb på TräningsVerkstan och hon på fritidshemmet där hon hade sommarjobbat några år. Livet gick på räls.

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: BB-73

Ämne:

Femte växel

Jaha mina vänner, nu har jag växlat upp inför slutspurten. Har just tagit den första sprutan så nu är det bara för äggstockarna att börja jobba. Skönt att komma ur häxtillståndet som nedregleringen innebär. Hormonerna slås ut och sambon slås ner av sin hysteriska klimakteriekvinnna. Nja, kanske inte riktigt - men jag har varit oerhört lättirriterad den här gången, så man kan tro att det är anabola jag har sprutat näsan full med de senaste veckorna. Det är skönt att få gå vidare till nästa del av behandlingen. För, vad säger ni tjejer, är det dags att börja hoppas nu? Jag får inte riktigt tag på det där hoppet nu när det är tredje gången vi försöker med IVF. Tack för att ni finns där inne i datorn. Här utanför finns ingen som förstår hur det är att vara i den här hormonkarusellen.

//BB-73

Signatur: Tarzan Girl

Ämne: Re: Femte

växeln

Hej BB-73!

Jag är alldeles ny på det här forumet och är "bara" på gång med insemination, men ville bara önska dig ett stort lycka till. Jag hoppas verkligen att det är er tur den här

gången. Du verkar ha alltför lång erfarenhet i den här världen... Kanske man kan få återkomma till dig med frågor när de dyker upp?

Signatur: Leya

Ämne: Lycka till!

Åh tjejen!

Vad jag håller tummarna för att det ska få gå bra för er nu. Det tror och hoppas jag! Kram!

Kanelbullens Dag berättade trottoarprataren utanför caféet som hon promenerade förbi på väg hem från föreläsningen. Också idag efter att ha tackat nej till kursarna som skulle gå ut och ta en öl som det hette. De få gånger hon hade varit med hade det varken handlat om enstaka glas eller om intressanta samtal som ledde vidare till något verkligt. Bortanför ölen. Bea var tio år äldre än de flesta av sina studiekamrater och hade långt ifrån samma behov av nya kontakter eller inofficiella intagningsriter. Efter en månad på kursen hade hon givit sig själv välsignelse att slippa delta i riterna, i strävan efter att bli accepterad. Bli någon. Höstblåsten drog rakt igenom henne och hon njöt av det. Det här var ett sabbatsår. En paus från jobbet på fritidshemmet och en vila från sociala måsten. Så hade hon inte uttryckt det inför arbetskamraterna.

– Jag behöver påfyllning. Den här kursen i bildterapi blir ett sätt att orka länge till. Att kunna ge mer till våra svagaste barn.

Lina och Evy hade rynkat pannorna ett tag. Till dess att en vikarie var ordnad.

Det var en sabbat. Från allt det som hade slitit på henne de senaste åren. Axlarna sjönk ner och hon lät vinden skölja över ansiktet. En vila. Slippa kliva upp klockan fem för att möta de morgontidiga barnen på fritids. Glömma det dåliga samvetet över att inte orka umgås lika mycket med Lina efter hennes mammaledighet. Å andra sidan verkade inte Lina ha sett förändringen. Varken i deras relation eller i samtalen som nu till största delen handlade om ett- och ett halvtåringen och inte allt det som de hade haft gemensamt.

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: BB-73

Ämne: Rävvar

"Arton månader". Vad är det med alla småbarnsföräldrar som plötsligt börjar räkna tid i månader. Säg ett och ett halvt så man fattar hur gammal ungen är. Surt sa räven...

Alla verkade bli likadana. Ett mejl från hennes barndomskompis hade nyss berättat att tredje barnet på väg, och för varje ny medlem i den familjen hade Bea känt sig allt

mindre bekväm. Som att vännen tunnades ut i konturerna, blev alltmer abstrakt ju mer mamma hon blev. De personer hon mötte på internetforumet var underligt nog mer verkliga än alla dem av kött och blod hon hade omkring sig dagligen på högskolan. Hon hade kunnat ta på dem om hon hade velat, men ändå var de flyktiga. Diffusa personer som hon inte lyckades hitta ett sätt att knyta an till. Förmodligen låg det mer hos henne själv än hos dem. Hon avfärdade dem som en grupp ytliga partyprinsessor utan att ens ha försökt skrapa på ytan. Också det var en sabbat. Att välja att inte gå in under huden på dem som hon mötte. Att tillåta sig vara i periferin ett tag. Anders trodde nog att hon umgicks mer med kursarna, och sina gamla kompisar än vad hon egentligen gjorde. Hon lät honom tro det. Visste att han skulle oro sig över den självvalda ensamheten. Tro att hon var på väg in i väggen igen. I själva verket var den här pausen en väg bort från den hotande väggen. Den som störtat emot henne innan hon tog beslutet om tjänstledigheten. Eller beslut? Mer en flykt var det just då det skedde. Men nu visste hon att det hade varit rätt. Det var lättare att sova om nätterna och att åtminstone tidvis (någon sekund i taget) släppa den krampaktiga tanken på barnet som inte ville komma.

När Anders kom hem sent om kvällarna efter sina arbetspass svarade hon svävande om hur dagen hade varit. Kanske var det hon som var flyktig. Svävande hela hon. Som morgondimman över sjön vid mormors stuga. Varje gång hon mötte dimma tänkte hon att det var mormor. Att hon ibland kom tillbaka som en rökvit dimridå. Nu kände sig Bea just så diffus själv. Som om hon levde i en annan dimension. En flykt undan verkligheten för att bevara sig hel. Hon hittade en oas i www.barnalangtan.se. En öppning mot en värld där det fanns någon, några, som kunde ana hur det faktiskt kändes. Inte veta säkert hur det var för just henne. Men ana. Där hon kunde dela sina innersta tankar men dölja sitt ansikte. Sitt namn. Bara gå vidare med de relationer som närde henne.

Hon gick in på ICA i hopp om att hitta en lämplig middag att peta in någonstans mellan Anders hemkomst och tiden för hennes medicinering. Ännu en dos för att få äggstockarna att producera många och fina äggblåsor. Ryggsäcken tyngde där hon stod framför köttdisken och kom på sig själv med att hålla en hand över vardera ljumsken. Det var där bakom hon föreställde sig att äggfabriken fanns. Det kändes ingenting ännu. Bara träningsvärken från gårdagens magövningar. Som

vanligt under hennes behandlingsperioder blev det glest mellan träningstillfällena.

Det fick bli frittata till middag. Med spenat och västerbottenost. Och tomatsallad med rödlök. Först när de någon timme senare satt med varsin tallrik framför sig skulle hon se den absurda liknelsen. Omelett i äggfabriken. Kassakön var lång. Kvinnan framför hade fyllt bandet med hälsofil, cocacola, hela vitpepparkorn och toapapper. Maginfluensa tänkte Bea och drog sig någon decimeter bakåt. SMS-signalen pep till samtidigt som hon klev på någons fot.

BEAVÄNNEN! HUR HAR DU DET? SÅ LÄNGE SEN
SIST. LÄNGTAR EFTER DIG! HAR DU TID FÖR EN
MOP-KVÄLL?

Maggi. Saknaden dök upp som en brännande punkt i bröstet. Det var länge sedan hon tänkte på det som de hade kallat Mys Och Prat-kvällarna. Under en period hade de vikt en kväll i månaden för varandra. Även sedan de respektive männen hade kommit in i bilden. Men sen kom barnen emellan dem. Maggis verkliga och Beas önskade. Nu hade hon dragit sig undan. Inte bara från Maggi. Hon hade flytt länge nu. Under det senaste hade hon hållit upp vanlighetsfasaden och bilden av en Bea som fixar det mesta, men där bakom försökt hantera kampen som behandlingarna innebar. Fysiskt och

psykiskt. Ingen på jobbet visste något om orsaken till hennes plötsliga ”magsjukor” och ”förkylningar”. Det svåraste var lögnerna när Lina frågade hur hon mådde. Och om hon hade varit så dålig att hon inte orkade svara i telefon. ”Mmm” Det var ju mest ett läte. Kunde knappast räknas som en lögn. Anders och hon var överens. De skulle inte berätta något än. Och fast det kändes som rätt beslut så bidrog det till en ensamhet större än vad hon tidigare hade upplevt.

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: BB-73

Ämne: Orättvisan

Är det inte orättvist att allt bara handlar om oss tjejer. Jo då, han stöttar mig fullständigt. Men det räcker inte. Det är i min kropp allt måste ske. Hans lilla bidrag består av en handtralla och några miljoner simmare. Förnedrande kanske just i det ögonblick han kliver in i rummet (där en annan man nyss har gjort samma sak). Förnedrande men väldigt snabbt överstökad. Min insats pågår i månader! Veckor av medicinering med nässpray flera gånger om dagen, trötthet, huvudvärk och andra klimakteriesymptom. Kontroller, nya hormoner i form av sprutor (vem trodde för några år sen att jag skulle kunna ge mig själv sprutor i magen?) alla nya kontroller, ny dosering av medicinerna, nya

kontroller och så blåsräkningen innan det börjar bli dags för den där outhärdliga smärtan.

Det är imorgon bitti ska de räkna äggblåsorna. Ännu en gång ska den där ultraljudsstaven tränga sig på. Snälla; håll tummarna, eller knäpp händerna eller koka nån häxbrygd åt mig så att det går bra.

Signatur: Tarzan Girl

Ämne: Lycka till

Jag är värdelös på besvärjelser men önskar dig - och er - verkligen lycka till ändå. Hur många blåsor bör det vara för att vara bra undrar en nybörjare? Och menar du att det gör ont när de ska ta ut äggen? Det har jag aldrig läst om i nån broschyr?

Signatur: BB-73

Ämne: Re: Lycka till

Ja, för mig har det gjort våldsamt ont fastän jag har krävt att få alla droger de har hemma... Jag kan acceptera att barn måste födas med smärta. Men tillblivelsen. Den borde vara öm och lustfylld. Inte så här. Om det fanns en garanti för att det verkligen blir barn hade jag nog klarat vad som helst, men chansen är ju egentligen jätteliten. Högst 30%.

Det här fysiska är ju ändå den del som sambon kan försöka sätta sig in i. Den andra biten är så mycket svårare: Allt det som snurrar runt i huvudet. Det måste jag bära själv. Och ni andra här med kanske? Den långa väntan, analyserandet av kroppens reaktioner, rädslan för att nån ska berätta att de är med barn.

Någon hade lämnat en tidning på sätet intill henne. Den såg oläst ut så hon gav den en chans. Orkade sig igenom ett par artiklar men fastnade sen bland serierna. Lät den enkla humorn göra henne sällskap. Såg spalten med horoskop intill. Dem som hon ville undvika. Hade svårt att förstå hur en tidning med självaktning kunde trycka sånt. Ändå läste hon igenom dem. Varje gång. Så långt sträckte sig hennes astrologiska kunskaper, att hon visste att hon var Oxe men läste istället Fiskarna. Tänkte att det hade nog ingen större betydelse.

Vilken härlig dag att umgås med vänner och bekanta! Njut av livet. Alla är glada över att träffa dig.

Hon log ironiskt för sig själv och såg sig om i bussen. Ingen verkade särskilt glad över att se henne. Det var inte någon

som ens höjde blicken när hon harklade sig. Tänk om de inte märkte att hon fanns. Om hon hade dragit sig tillbaka så pass mycket att hon inte längre var synlig. Om ingen såg eller hörde så skulle kraven upphöra. Inte höras mer. Eller kännas. Ingen skulle begära något av henne. Duktighet. Engagemang. Intresse. Men kraven kom mest från henne själv insåg hon när hon gick längre in i tanken. En fjäderlätt förväntan hos någon annan förvandlades till att bli blytung innan den nådde fram till henne. Nu ville hon bort ifrån allt som tyngde. Så länge hon kunde minnas hade hennes stora längtan varit att bli sedd. För vad hon kunde och gjorde. Ytterst för den hon var. Nu var längtan en helt annan. Den motsatta. Att vara osedd. Tänkte att om hon inte syntes så skulle allt bli lätt. Allt. Hon märkte att hon syntes när hon klev av bussen och råkade stöta till en äldre man. Som tittade irriterat på henne.

Hon undrade om Maggi var irriterad. Om hon snart skulle ge upp. För allt det som Bea hade sagt nej till. MoP-kvällar, parmiddagar och födelsedagsfester. Ettårskalaset för den yngsta flickan Andersson hade varit det som satte punkt. Det hade ägt rum strax efter det första misslyckade IVF-försöket. Anders försökte övertala henne att stanna hemma men hon

var beslutsam. Ville inte offra vänskapen på infertilitetens altare.

De hade kommit först och hunnit prata med sina vänner och deras barn innan övriga gäster började droppa in. Kompisar från föräldrargrupp och öppen förskola. De lyckade, som blev med barn utan att blinka och aldrig hade haft anledning att reflektera över orimligheten i begreppet ”skaffa barn”. De som kunde planera in leveransen nio månader i förväg och kvittera ut avkomman i kassan utan kostnad. Några minuter in på kalaset satt hon redan för sig själv på en stol mitt i rummet. Mitt emot henne satt Anders och på golvet runtomkring dem halvlåg och satt föräldrar, ettåringar och syskon. Lösryckta repliker susade runt. Ämnena som avhandlades flög förbi utan att hitta någon landningsplats i henne Barnmatsburkarnas kvalitet och innehåll. Föräldraledighetens kvalitet och innehåll. Blöjornas kvalitet och framför allt innehåll. Anders som var skicklig på kallprat lyckades hitta sätt att smyga in i samtalen. Frågor inom hans eget kompetensområde som fick föräldrarna att bubbla av engagemang: babysim, mamma/barngympa, kostråd. Hon satt tyst och ansträngde sig för att inte se så ensam ut som hon kände sig. De lämnade kalaset så fort pappan hade blåst ut det enda ljuset på tårtan. Smärtan över att inte höra till, inte få vara med, hängde kvar.

Nej blev svaret på fortsatta inbjudningar. Nej tack i andra skepnader. Förkylning. Möte på jobbet. Bortrest.

Hon raderade SMS:et medan hon väntade på bussen.

Hemma satte hon saxen i tidningsbladet. En remsa med positivt tänkande. Hon såg att det var just vad det var. Undrade hur någon kunde tro att stjärnor skulle kunna ge sådana här besked men tänkte att det kanske kunde fylla sin funktion ändå. Som hurtfriska tillrop till trötta frukostbord. Det kanske var det hon behövde för att få det hon längtade efter. Hon tänkte inte umgås med vänner och bekanta idag så hon valde ett annat stjärntecken. Lejonet. Bestämde att orden var till henne. Hon som just hade investerat i ännu en lott i det stora lotteriet.

Det är gynnsamt att göra affärer. Passa också på att göra en del inköp. Du kan spara pengar!

Urklippet hamnade i plånboken och hon började packa upp varorna. Om hon hade kunnat påverka utgången enbart med hjälp av positivt tänkande så borde det ha lyckats på första försöket. Då när de trodde att det var så lätt. Nu var det

annorlunda och hon hade slutat tro att det gick att påverka något alls. Ändå kunde hon inte låta bli att tänka på allt hon läste. Om hon kanske hade sig själv att skylla för att det inte hade gått bra hittills. För att hon inte hade följt alla punkterna på listorna. Men listorna kom inte från kliniken. Utan från hennes medsystrar. Lika desperata och ovetenskapliga som hon själv i sina funderingar.

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: JennyB

Ämne: Förbättra oddsen

Hej!

Hur gör ni för att förbättra oddsen för era försök? Det här är vårt fjärde och den här gången har jag stora förhoppningar om att det ska gå bra. Så här gör jag under den här behandlingen:

- * Slutat med kaffe och svart te
- * Börjat med yoga
- * Ätit folsyra och multivitamin senaste året
- * Gått på akupunktur tio gånger
- * Slutat äta lakrits och börjat med mörk choklad
- * Inte druckit alkohol den senaste månaden och kommer inte göra det förrän jag vet (och då hoppas jag att jag inte får göra det på ett och ett halvt år eller så)
- * Slutat springa och börjat med promenader istället

- * Lyssnar på meditationsband innan jag somnar
- * Tänker minst tio gånger om dagen att jag ska bli mamma

Signatur: Leya

Ämne: Tack

Åh, vilken bra lista. Det där med yoga och lakrits hade inte jag på min. Jag lägger till det och hoppas att vi snart får flytta över till gravidforumet.

Kram och lycka till!

Signatur: Loket

Ämne: Re: Förbättra
oddsen

Sorry tjejer. Jag tror inte det hjälper att hålla på så där. Man blir bara stirrig och undrar vad man själv har gjort för fel om det misslyckas. Möjligen är jag bitter efter fem misslyckanden, men jag har slutat tro att jag själv kan påverka utgången av den här tombolan. Men jag hoppas såklart ändå att det ska gå bra för er.

Signatur: BB-73

Ämne:
oddsen

Re: Förbättra

Nej, jag tror egentligen inte heller på att jag kan göra så mycket för att påverka hur det går. Och ändå så har jag provat ALLT! Att inte gå på A-brunnar. Alltid lägga pengar i insamlingsbössor på stan. Sjunga barnvisor för mina äggstockar. Prata snällt med sambons testiklar :-D Tja, funkar det på blommor så...

Kanske hade hon ärvt den här längtan efter osynlighet. Den fanns hos mamma. Också hon hade ofta befunnit sig utanför samtalen. Fysiskt närvarande men inte delaktig. Bea mindes julpyssekvällar hemma hos moster Karin. Midsommarkalas i mormors stuga. Hon själv, Sussi, Karin och mormor hade varit nära varandra. Varma skratt. Busiga nattäventyr. Filosofiska samtal över arbetsbänkarna i köket. Men mamma... Blicken långt borta fastän kroppen var så nära. Som om hon inte hörde hemma i andras sällskap. Tillsammans med Bea var det annorlunda. I de mötena fanns en närvaro. Som om hon orkade hålla fokus när det bara fanns en annan person att koncentrera sig på. Det orkade hon under sagostunder och kvällspromenader på tu man hand. Ibland räckte det att pappa kom in för att hon skulle fly. När Erik kom hem på söndagmiddagar var det sällan de satt alla fyra vid bordet. Ut i köket för att hämta påfyllning. Ner i tvättstugan. In i bokföringen.

Middagsbjudningar hade aldrig hållits i det Granbergska hemmet. Det var pappa som bjöd familj eller kunder på krogen. Släkthögtiderna firades alltid hos Karin eller mormor. Så länge hon funnits kvar. Hon hade försvunnit för tidigt. Demensen tog mormor till ett sjukhem som slukade hennes livslust och en lunginflammation hade fört henne över gränsen samma år som Bea skulle sluta nian. Hon hade inte varit någon barnboksmormor. Hon ägde ingen gungstol, hade ingen katt och satt aldrig med en filt över knäna. Doftade inte kanelbullar och kunde inte ens baka. ("Köpebröd är ändå godast") Istället luktade hon Prince och LdB. Sjöng poplåtar och lärde ut svordomar. Hålet efter henne glupade också nu stort inom Bea. Ibland slog fingrarna fortfarande numret till stugan. Från det att hon hade kunnat hantera telefonens nummerskiva till den dag sjukdomen berövade henne mormor hade Bea ringt varje måndag, onsdag och fredag. Ännu idag kom tanken "det ska jag berätta för mormor". Till farmor som fortfarande fanns i livet kunde hon inte ens telefonnumret. Om pappa kunde det visste hon inte men var tämligen säker på att han inte ringde sin mor. Om han alls kallade henne mor längre.

Hur mamma kunde trivas i London bland alla människor var en gåta. De hade bott där i tre år nu sedan företaget hade köpts upp av en europeisk jätte. Flytten hade varit en lättnad. Kanske också för mamma. Nålarna som Bea gick på tog de med sig. Rädslan för söndagsfrågorna om eventuella barnbarn slapp hon när de sågs så sällan. Telefonsamtal var en konst som varken Bea eller hennes föräldrar behärskade särskilt bra. Det blev mest ytliga rapporter och – tack och lov – inga frågor om något personligt. Nu var det dags att ta på rustningen igen för att värja sig. Pappas aningslösa frågor och mammas menande mellanradernakommentarer. De skulle få möta dem i nyår igen. Den här gången hade de tackat ja till inbjudan. ”Vi köper biljetterna till er – visst kommer ni väl?”. Ja. De skulle komma. Men det var inte lätt. Om allt hade varit annorlunda skulle hon ha pratat med Maggi om det.

Maggi hade bott tre hus från moster Karins. Det var i hennes lilla, rosa flickrum de hade skrivit brev till Herreys och Carola, testat brun–utan–solkräm med flammiga resultat, lekt Anden i glaset och emellanåt gjort läxor. Maggis familj var det som Granbergs inte var. Stor, bullrig och inte särskilt förmögen. Bristen på pengar väckte uppfinningsrikedomen när det gällde att göra egna smycken och discokläder.

Högstadiesconan med de obligatoriska lapparna på ytterdörren:

”Utgång lika med hemgång” (vilket alla respekterade)

”Drogfritt” (något som ytterst få följde)

Stolsraden intill väggen där de svåruppbjudna satt. Kiosken som erbjöd minipåsar med dillchips och djungelvrål, läsk i 33cl-burkar. Shake och Jenka. Dansgolvet med Careless Whisper, Heaven och Summer of 69. Discobelysning och jordgubbsläppglans på ännu oksyssta läppar. Drömpojkarna, de ouppnåeliga, dansade alltid med någon annan. Men ofta räckte en blick eller ett ord i kön för att ge långa berättelser i den läsbara dagboken. Ventilen där alla känslor var tillåtna. Föregångaren till det anonyma internetforumet som hon nu flydde till. Dagboksläset öppnades ibland för Maggi. En del utvalda sidor kunde de låta varandra läsa. Eftersom de redan hade berättat allt. Hemligheterna. Dem som de kände till. Det hände att de tog till högre makter för att försöka ta reda på annat. Det ännu okända. Ett nedsläckt rum med bara några stearinljus runt om dem på golvet. Ett stort ritpapper med omsorgsfullt textade bokstäver. Dricksglaset som värmdes på ett av ljusen innan anden som väntades ha flyttat in i det fick höra deras stora frågor. Och sedan, om glaset givit dem modet, telefonsamtalen. Det var alltid Bea som höll i luren

och Maggi som slog siffrorna. Långsamt och dramatiskt för att få nummerskivan på deras sida.

När hade hon börjat förlora Maggi? Kanske redan när hon inte gav henne utrymme sommaren före gymnasiet. Bea med sin första pojkvän och Maggi som inte riktigt platsade. Rödluvan kallade Jens henne och Bea hade inte riktigt vågat protestera. De skulle gå i olika gymnasieskolor och hade redan tidigt på våren förberett sig på att inte kunna ses lika ofta. Mys-och-prat-begreppet uppfanns och de lovade varandra att ringa minst varannan dag. Det blev inte riktigt så ofta, men varje månad sågs de för sina vikta kvällar. Och ganska snart började pratet handla om Anders. Han som var en vän men åh om det kunde bli mer.

När hon gick in genom dörren försökte hon minnas hur det hade varit första gången hon klev över den här tröskeln. Det var ingen egentlig tröskel utan bara en tunn list av metall som gräns mellan den verkliga världen och kliniken. Där utanför fanns höggravida som vankade runt i korridorerna i väntan. Där fanns nyblivna fäder med rosa blombuketter, blå teddybjörnar eller överfulla kaffebrickor. Lyckliga familjer med ett par, tre barn i likadana galonbyxor. Innanför metalltröskeln fanns ingen leksakslåda. De rara familjeporträten var förbjudna här och inga väntabarnbilagor låg på soffborden. Här satt tysta, nervösa par i sängkammarens sista utpost. Det som andra gjorde i avskildhet, i lust, var här reducerat till ett koncentrat av mänskligt liv. I glas och i mikroskop. Inga provrör syntes till trots att stället i folkmun kallades för provrörsakademin.

Sjukhustoaletten med sin desinfektionsdoft. Blåsan skulle vara tömd vid ultraljud och fylld vid äggplock. Eller var det

tvärtom? Hon vågade inte chansa. Knep ihop och gick ut utan att ha gjort annat än att titta sig i spegeln. Röda kinder och orolig blick. Nu skulle hon få besked. Om det fanns några äggblåsor. Om de var tillräckligt stora. Om det fortfarande fanns ett hopp.

Tekoppen var tom när hon blev uppropad. Ännu mer kissnödig och med oro som växte. Det här steget hade gått bra de två tidigare gångerna, men det gick inte att ta för givet att det var samma sak nu. Något kunde ha gått fel. Hon kanske hade slarvat med medicinerna. Tagit fel doser eller förvarat dem i en temperatur de inte tålde. Svullnaden hon kände kring äggstockarna kanske bara var inbillning.

Läkaren hade hon träffat förut, men han verkade inte minnas det. Mindes inte heller hennes namn utan att leta i journalen och det retade henne. Som om hon själv inte betydde någonting. Bara pengarna hon genererade. Han gav henne ett stadigt handslag och vände sig om. Gick så raskt genom korridoren att hon hade svårt att hinna med. Ett par meter efter och hierarkin var tydlig. Vi går inte bredvid varandra. Här ligger du efter sa ryggtavlan till henne. Han visade henne direkt till avklädningsbåset där hon drog av byxor, trosor och

kofta innan sjukhusrocken kom på. Också den en tydlig information om rangordningen. Hon var noga med att ha draperiet fördraget när hon bytte om, fastän hon minuten efter låg utfläkt i undersökningsstolen. Öppen och oskyddad.

Hon behövde ingen anvisning om hur hon skulle placera sig. Benen på plats och rumpan nära britsens kant. Precis som vanligt. Blicken på monitorn så att hon inte såg men hörde hur han förberedde staven. Ett slaskande ljud av gelén som skulle göra att staven lättare kom på plats för att avslöja vad som hade hänt inom henne. Hon undrade hur det instrument skulle se ut som skulle kunna avslöja hennes verkliga inre. Om det hade funnits något som mätte vingbredden på orons örnar istället för äggblåsornas diameter. Hon såg det på monitorn. Den svartvita bilden av hennes kvinnocentrum. Visste vad hon skulle leta efter och såg först inte en enda blåsa, men så hittade staven rätt. Det smärtade rejält och läkaren kunde klicka fram ett par prickar i äggblåsornas utkant och måttet däremellan skulle ge beskedet. Några var för små men tillräckligt många klarade gränsen. Samma sak på andra sidan och hon fick kliva ner. Ta på kläderna bakom det gröna draperiet och sedan sätta sig på besöksstolen. Han var tyst och skrev ett långt tag. Tänkte inte på att tystnad kan vara

outhärdlig för den som väntar. Men när beskedet kom var det vad hon ville höra. Det skulle bli av och datumen kunde sättas.

– Du tar ägglossningssprutan klockan åtta på kvällen. Sen kommer ni båda hit 36 timmar senare. Några frågor?

Hon hade många frågor men ingen som han skulle kunna besvara.

Bea hade alltid drömt om att bli den bullbakarmamma som hennes egen mor aldrig var. Sån som moster Karin. Det var dit hon ofta hade gått efter skolan när det hemma bara var en nyckel under blomkrukan som väntade på henne. I det ljusa köket några kvarter bort fanns muggen med varm choklad, limpmackor med ost och tre stämmiga kusiner. Det var inte kärleken som saknades hemma. Hon visste att hon varit djupt älskad från den sekund hon föddes. Det var bara det att firman tog så mycket tid. Brodern Erik som var elva år när hon föddes hade varit den som skrämde bort monstren under sängen till dess att han flyttade hemifrån samma år som hon började skolan. Mamma var hemma på kvällarna. När kvällsdisk och godnattsaga var avklarade satt hon ofta böjd över bokföringen. Pappa var böjd under Firman. Middagarna

och semestrarna var Familjens, men resten av året var i stor utsträckning Firmans.

När Anders kom in i hennes liv låg tanken på moderskapet långt bort. De ville vänta några år. Satsa på varandra ett tag. Vara lite fria. Så blev det lämpligt i tiden. Med sambons samtycke slutade hon med pillren som hade fungerat som en ointagbar port mot oönskade barn. Hon hade trott att det skulle räcka så. Säga välkommen in. Och sedan välkommen ut ett knappt år senare. Så enkelt var det inte. När den fjortonde menssen kom skrev hon brevet som ingen skulle få läsa. Bara mormor om hon kunde se det i dammen intill minneslunden.

”Lilla barn som jag har längtat så efter. Var är du? Har du varit här och knackat på min dörr förut. Då när jag inte ville släppa in dig. Och nu har du kanske gått till någon annan. Kom tillbaka.”

Julen kom också det året. Bullbakarmoster med snickarmaken och de vuxna barnen bjöd som vanligt in på julafton. Nygifta kusin Kicki med en man vid sin sida som aldrig ville sluta kyssas. Benny med den för året aktuella flickvännen. Och så yngsta kusinen Sussi, Beas låtsassyster. Vid julklappsutdelningen gav hon sin mor ett platt paket inslaget i

guldpaper. En inramad text och så den suddiga ultraljudsbilden. ”Grattis mormor K. Jag kommer ut i sommar.” Sussi strålade där hon satt intill sin kusin i julklappssoffan. På andra sidan satt hennes Micke och sa inte så mycket. Han tittade upp från sin pakethög och klappade förstrött Sussi på magen. Hon drog åt tröjan så att den lilla rundningen syntes. Och svärdet gick genom Bea. Från skötet hela vägen upp till det sprängande huvudet. Samma väg som fertilitetsdoktors stav hade tagit tre dagar tidigare. Ultraljud. Det som tidigare hade varit en synonym till graviditet blev istället kvittot på att barnporten inom henne var stängd. Ägglarna skadade och chansen till graviditet minimal. Vi sätter er i kö till IVF. In Vitro Fertilisering. Provrör. Väntetiden är ett till tre år. God Jul.

Jubelropen som kusinen hade väntat på kom inte över hennes läppar. Bara ett skevt leende och ett tillkämpat grattis. Systerskapet blåste allt längre bort när Sussi sa: ”Sätt igång ni också. Så blir vi mammalediga samtidigt.” Hon ville berätta, men kunde inte. Fick inte. Anders var helt bestämd med att detta skulle de hålla för sig själva. Det var för privat för att dela med släkt och vänner som inte hade i deras dubbelsäng att göra. När hon försökte le hemlighetsfullt och säga något

om kanske det ja, skavde oärligheten i munnen och sorgeklumpen i magen växte till sig på den plats där ett barn borde ha bott. Hon ville säga till Sussi att det var mer än ett år sen vi satte igång, men det blir inget. Jag kan inte. Är inte kvinna nog. Är inte som du.

Anders spm såg tårarna som brände inuti henne och föreslog en nypa luft. Han höll hårt om henne där de stod i blötsnön bakom huset. Snöblandat regn. Regnblandade tårar.

– Hade du velat berätta?

– Ja. Men jag skulle inte ha orkat. Det blir nog bäst så här. Att hålla det för oss själva. Men det är så orättvist. Så jävla orättvist.

Samma dag som Sussis son döptes tog hon sin första dos nässpray. Nu kommer du i ett slags klimakterium hade doktorn sagt och de hade fnissat hon och Anders. Fulla av hopp nu när de äntligen skulle få hjälp. När barnet var på väg till dem. Genom en löndörr.

Då hade allt varit så enkelt och de hade naivt trott att det här var en säker väg. Nu får vi ju hjälp. Klart det blir barn. Misslyckandet hade helt slagit omkull henne vid det första

gravtestet. Det första i hennes liv. Hon klagade inte över behandlingen utan gick heroiskt igenom det. Tänkta att det här är det värt. Visst är det jobbigt men det är absolut värt det. Jag ska ju bli mamma. Hon hade varit så säker innan hon kissade på pinnen. Alla symtom hade stämt med gravidhandböckernas listor. Men resultatet helt fel. Hon hade gråtit sig så snuvig och hes att ingen på jobbet kunde ha tvivlat på äktheten i hennes sjukanmälan. Anders var också ledsen. Men för hennes skull. Inte så mycket för barnet som inte blev. Han var så säker på att det skulle gå nästa gång och hon hade svarat med att skrika och smälla i alla dörrar hon hittade. Hur kan du vara så säker på att det blir en nästa gång? Jag orkar inte mer av den här skiten.

Självklart hade hon orkat. Så fort tårarna hade torkat kom hoppet om ett nytt försök och det var det som höll henne uppe. Att nästa gång går det. Det måste gå. Pengarna spelade också in. De och hoppet. För nu hade landstinget gjort sitt och ville inte bjuda på fler lotter. Om de ville ha något barn måste de betala fortsatta försök ur egen ficka. De började spara igen och fick vänta ett drygt halvår innan de kunde försöka igen. Men inte heller den gången fick hon skriva glädjerubriker på sina inlägg på forumet. Väninnorna höll om

henne med omtänksamma hälsningar när den verkliga världen runt omkring fortsatte som om ingenting hade hänt. De fyllde på med hopp och hjälpte henne att orka tänka framåt. Även personalen på kliniken såg bara en väg att rekommendera. Att försöka igen. Allt ser så bra ut för er. Så goda förutsättningar. Vi kan prova att stimulera dig lite hårdare.

Hoppet var starkt. Det vann med god marginal över både förnuft och känsla.

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: Leya

Ämne: Bara en undran

IVF - vad är det förkortningen står för egentligen. Inga Vanliga Förförelser? I helvete Va Faan? Ingen Väg till Föräldraskap. Hur som helst; jag vägrar kalla det provrörsbefruktning - eller ännu värre "konstgjord" som om vi håller på att bygga en unge i lego eller cernitlera. Kanske det vore nåt att pröva. Billigare i alla fall...

Signatur: BB-73

Ämne: Re: Bara en undran

Åh Leya! Du är fantastisk som kan locka till skratt mitt i all vända! Kanske trolldeg vore

nåt? Jag kan receptet utantill om det är nån som vill prova.

Hon plockade fram hoppet igen. Det var jobbigare för varje gång men hon måste hoppas. Ingen saknade henne när hon uteblev från föreläsningarna några dagar. För säkerhets skull hade hon hostat sig igenom fredagen. På måndagens morgon låg hon på klinikens säng i en urtvättad sjukhusrock. Den gula landstingsfilten värmden den svullna magen som ömmade av sitt bagage. För tredje gången.

– Jag tror inte jag vill vara med om det här fler gånger, viskade hon till Anders när han kysste henne på pannan.

– En dag i taget älskling, svarade han och gick iväg i hasorna på labkvinnan.

Hon försökte läsa i en av tidningarna på sängbordet. Alltid samma sparsamma utbud. Hus & Hem för kvinnorna och Jakt & Fiske för männen. Kanske var det bara de magasinerna som var helt säkra att läsa för barnatörstande stackare. Efteråt låg hon omtöcknad av alla droger hon hade tjatat till sig. De började släppa nu och smärtan kom tillbaka. Barnmorskan kom in och tog bort kanylen från handen. Hon talade lågt och gav beskedet att det blev åtta ägg. ”Så det ser

bra ut". Bara åtta. Femton blåsor hade de räknat till vid ultraljudet. Men bara åtta med användbart innehåll som nu samsades med resultatet av Anders besök i herrummet.

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: BB-73

Ämne: mellandagar

Hur överlever ni mellandagarna? Dvs dagarna mellan äggplock och återföring. Då när man inte vet om det alls blir nåt litet embryo att sätta tillbaka. Det har ju blivit det de tidigare gångerna men oron är så stor ändå. Videofilm är mitt recept på hur jag klarar väntan, men trots Hugh Grant och Julia Roberts sällskap så är jag skräckslagen inför det som väntar. Eller inte väntar. Tänk om det aldrig blir nåt barn. Om jag aldrig får bli en sån där bullmamma. Min sambo klarar nog utan problem ett liv utan barn. Men jag vet ärligt talat inte om jag överlever.

Signatur: Tarzan Girl

Ämne: Vändas med dig BB-73!

Jag känner så otroligt starkt med dig. Kan läsa din ångest mellan tangenttrycken och känner igen mig i skräcken. Längtan. Eller kanske Desperationen. Den är så stor hos mig

med. Inte alls på samma vis för min sambo. Jag har förstått sen länge att barndomens dröm om mamma-pappa-barn inte alls är nån självklarhet. Men min stora längtan efter att bli mamma försvinner inte trots den insikten. Mejla mig gärna privat om du vill "prata" mer. Kram till dig, min okända vän, från Tarzan Girl.

Signatur: MånLisa
Ämne: The SIMS

Dataspel är min räddning! Jag blev fyrkantig i ögonen av SIMS under min senaste behandling! Där kan man till och med leka att man redan har en hög med barn när nu det verkliga livet vägrar ge en det.

Lycka till!

Första gången hade de fått ta med sig den svåra frågan hem: ett eller två embryon till livmodern? Vissa beslut är för svåra för en människa att fatta. Både att fatta och förstå. Bedöma riskerna och chanserna med ett embryo jämfört med två. Låta bli att medicinera mormors lunginflammation för att ge henne vilan. Köpa hus på landet eller bo kvar relativt centralt i trean. Aftonbladet eller Expressen. Också de enklaste beslut hade

givit ångest när hon i våras klivit genom utmattningsdimman. Om någon bad henne välja eller avkrävde något slags ansvar, hur litet det än var, så steg blodtrycket och orons örnar började flaxa i bröstet. Vingslagen hade tidvis brusat så högt i henne att hon knappt kunnat klara vardagen. Men hon måste. Ville inte vara misslyckad. Måste vara den duktiga flicka som hon alltid varit. Redan i mars hade de små örnbornen börjat pipa. Hon matade dem med nya uppdrag och de växte sig större. Samtidigt anade hon att de fanns där och försökte hejda dem genom att söka till några fristående kurser. Utifall att.

När tidningarna skrev artiklar om ett namnlöst fritidshem där barnen hade så dålig inomhusmiljö visste alla tre anställda att det gällde dem. Pappan som ilsket hade tagit upp det på föräldramöte måste vara den som hade gått till pressen nu. Och givit stora köttbitar åt Beas örnar.

Sista veckan i maj hade väggen kommit. Det var nästan ett halvår sedan nu men hon kände den fortfarande ibland. Anade den kyliga ytan mot fingertopparna när hon sträckte ut armarna för att orientera sig i mörkret. Den hade tornat upp sig framför henne när hon var på väg till ett samtal med en bruten mamma som behövde extra stöd med barnen efter

skilsmässan. Bea hade naturligt erbjudit sig att prata med henne och känt sig behövd. Visste att hon var en bra lyssnare som gjorde nytta. Och samtalen blev allt fler. Hon var bara några meter från kvinnan när den kom. Stor och grå. Hård betong som slog omkull henne. Smärtan rörde runt i örnästet och fågelskriken ljöd så högt att hon inte orkade lyssna. Stängde av och vaknade flera timmar senare på akuten.

Sommarlovet hade räddat henne från en längre sjukskrivning. För hon ville det inte. Ville slippa det som gjorde ont, som kvävde, men klarade inte tanken på vad andra skulle tänka om henne. Svag. Arbetsskygg. Arbets. Skygg. Den andra hälften stämde - men det var inte arbetet som hon velat fly från. Det var verkligheten.

Ett fint embryo - den här gången fick de inte välja antal - kunde återföras i livmodern på onsdagens eftermiddag och de fick besked om att testet skulle göras sista vardagen före Allhelgonahelgen. (Eller Hälloviin som även barnmorskan envisades säga). Fram till beskedet skulle hon leva som vanligt förutom hormonstödet i form av de kladdiga, obehagliga vagitorierna. ”Leva som vanligt”. Det skulle hon aldrig klara trots sina föresatser, och trots alla berättelser om hur säkert

embryot låg där inne i livmodern. ”Inget du gör kan påverka om det fastnat eller inte” Ändå så hade hon även denna gång bestämt sig för att undvika vin, kaffe, gympa, tunga kassar. Oron var det omöjligt att undvika och hon oroade sig över orons effekter. Anders hade visat en tidning om en undersökning som visade att kvinnans stress inte påverkade IVF-resultatet, men hon hade avfärdat det med att studien måste ha varit gjord av män.

"Tarzan Girl!

Tack för din inbjudan om att mejla privat. Ja, tack! Det gör jag gärna - det känns som om jag känner dig redan. Dina varma svar på mina inlägg betyder mycket. Tack!

Risken är att du blir en slasktratt idag. Förlåt isåfall. Hellre än att grotta ner mig i min ruvarvånda skulle jag vilja skriva ett långt brev om vem jag är, ställa en massa frågor om dig och hur du har det. Nästa gång... Nu är jag så full av känslor som den här väntan ger att jag nästan går under. Är så tunnhudad att det finns inte. Jag antar att väntan efter en insemination liknar det jag upplever nu. Så du har kanske också varit i det här helvetet och hälsat på. Jag önskar att du slapp komma hit igen. Att du och din sambo (vad heter han?) skulle få lyckas vid nästa insemination och få lyckan istället för detta..."

Hon satt vid skrivbordet med böckerna uppslagna när mobilen ringde. Någon presenterade sig som Carina. En minnesklocka pinglade till. Sussi skulle fylla 30 och nu hade vännerna planerat en överraskningsfest. ”Hon har ju alltid sagt att ni nästan är som systrar, så vi hoppas verkligen att du vill vara med!” Den rätta storasystern stod inte Sussi särskilt nära och var dessutom på asienresa med sin alltjämt kyssande make (numera kyssandes en lagom gravid mage).

Hon tackade ja. Ville säga nej. Var redan på väg när ögonen fastnade på en bild med två flickor i vita bomullsklänningar. Glada och fräkniga. Sommarsystrar hos mormor. Bea tänkte att jag måste öva mig på att se bortom mig själv och min längtan, träna på att överleva andras prat om graviditeter och småttingar. Hon accepterade till och med att vara den som skulle lura med sig Sussi. Helgen före Allhelgona, några dagar före testet, skulle de fira henne på Centralbadet. Massage. Bad. Bastu. Och vita badrockar. Blodet brukade dröja flera dagar efter det definitiva testet. Men tänk om. Hon blundade. Tvingade bort oron och innan det gick att ångra ringde hon kusinen som blev så glad att det föddes skuld.

– Åh, Bea! Vad jag har saknat dig! Jag trodde nästan att jag hade tappat Söstra Mi!

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: BB-73

Ämne: utanför

Det är som om kroppen inte tillhör mig själv. Varje kroppsdel analyseras. Varje vaken stund ägnas åt kansen. Kanske att jag ändå är ovanligt trött. Är jag inte mer illamående den här gången. En hand under vardera bröstet som för att väga sannolikheten att jag faktiskt väntar på ett barn. Och inte väntar blod.

Hon gick på lektionerna. Deltog i grupparbeten. Följde till och med ut på ett par luncher när två av kursarna bad så vänligt. Hon hade inte ens namn på dem. Hippietjejen och den svartklädda. Som hade silverringar hängande under näsan. Som glittrande snorkråkor. Hon följde med dem men var inte där. Var helt i sin mage och försökte känna om det onda var oro, glädje eller vanlig månadsbesvikelse. Hon gjorde den svartklädda sällskap och letade fram alla mörka kläder. De vita byxorna hängdes längst in i garderoben långt bort från blodströmmen som osynligt sipprade fram som ett falskt alarm minst tio gånger om dagen. När hon gick för att kolla fanns inget där, men redan på väg från toaletten var hon återigen säker på att blodet hade kommit.

När hon la på luren och såg sig i hallspeglarna möttes hon av irriteringsrynkorna mellan ögonbrynen. Mamma var frånvarande till och med när de talade med varandra. Inga frågor alls om hur Bea hade det. Mer om Anders, om Sussi, om Karin. Hon skulle i och för sig inte ha svarat ärligt, men hon ville i alla fall ha frågan. Intresset. En våg av självrannsakan svepte förbi. Hur ofta hade hon själv frågat mamma hur hon verkligen mårde? Kanske aldrig. Hon hade inte ens reflekterat över det. Nu gjorde hon det. Tänkte på mamma och hennes liv. Hennes rädslor. Blodsbandet. Som verkade starkare till andra i släkten än till mamma. Eller var det att de inte kände varandra. Inte förstod varandras språk. Ibland hade hon känt hur hon hade inkräktat på Sussis revir när hon sökte modersgestalten i sin moster. Kanske hon var skyldig mamma mer. Att verkligen försöka. Men det var som att mamma höll upp en glasvägg framför sig. För skör för att någon skulle kunna få komma nära. Någon enda.

Sussi omfamnade henne krampaktigt när de möttes vid Vetekatten. Hennes glädje över mötet var så stark att Bea önskade att hon hade kunnat få kompisarna att dröja. De skulle vara här vilken minut som helst.

– Jag blev så otroligt glad när du ringde! Jag har... varit rädd att vi inte var systrar längre.

Lätt tårade ögon såg på henne och hon såg en person som hon tyckte så mycket om. I tanken hade hon bara sett en lyckad mamma. En som fått allt till skänks utan att kämpa. Nu såg hon något annat.

– Det har varit tufft ett tag, sa Sussi tyst just som en skara vinglada tjejer dök upp runt henne.

Bea tog fram en ögonbindel och inga tårar syntes mer.

Hon hade bokat massage samtidigt som 30-åringen för att komma bort från kallpratskravet. De klev in i varsitt väldoftande bås och en kvinna med djup röst tog emot henne med ljumma frottéhanddukar. Händerna var ömma och bestämda. Spred citrusoljan över hela henne och kom åt spända punkter som inte fått vila på länge. När de trötta musklerna intill höfterna blev bearbetade vaknade en undran som aldrig hade dykt upp tidigare. Hon njöt av att någon så kravlöst vårdade om henne. Beröringen väckte något och när hon avslutningsvis gavs lätt ansiktsmassage kom tårarna. Instinktivt kom de egna händerna som ville dölja gråten.

– Det gör inget, sa massören och tog händerna i sina. Hjälpte varsamt hennes armar ner på britsen igen och masserade in tårarna med lätta tummar.

Sussi kom samtidigt ut ur sitt bås. Kramade om henne och sa att det här var jättehärligt men frågan är om det inte hade varit ännu bättre att få prata bara med dig. Hon log ett lite tveksamt leende och Bea lovade att de skulle planera in en sån träff snart igen.

– Vi måste ju åtminstone ge varandra önskelistorna före jul, sa hon och tog med sig kusinen till de bubblande väninnorna. De satt tätt intill varandra och skratten avlöste varandra.

– Oj vad ni överraskade mig, sa Sussi efter ett tag och såg uppskattande på dem. Det här hade jag aldrig trott!

– Nä, nån möhippa verkar det ju aldrig bli så.

De övriga, alla ogifta, skrattade men Bea såg en skugga dra över det nyss så ljusa ansiktet.

– Ja, det här behövde vi väl alla, sa Carina. Fast man älskar sin unge så är det rätt skönt att vila från ”mamma, mamma, mamma!”

– Förresten, Bea, har du barn?

www.barnalangtan.se/ivf

Signatur: Naturlig Mamma

Ämne: Du skall inte dräpa

Jag har satt mig in i de här behandlingarna ni går igenom och om jag har förstått saken rätt så är det ett stort antal befruktade ägg som faktiskt slängs. Levande embryon rakt ner i soporna! Hur känner ni inför det egentligen? Eller bryr ni er alls om det? Är driften att bli förälder - helt och hållet till sin egen tillfredsställelse - så stark att ni till och med godkänner dråp utan att reflektera över det?

Signatur: Leya

Ämne: Re: Du skall inte dräpa

Hur är du funtad som klampar in här och utan minsta hänsyn trampar på våra känslor?? Håll dig du till din lyckade värld och låt oss vara i fred. Utan att blinka skulle jag kunna göra mig skyldig till dråp på dig!

Anders föräldrar skulle bjuda på middag hemma hos sig i Uppsala. På Gräslöksgatan. Nu när gräslöken och alla de andra örterna var förpassade till frysen skulle den stora balkongen vara full av ljuslyktor och prydnadspumpor. De

satt tysta och lät P3:s fredagsunderhållare fylla luften mellan dem. I höjd med Upplands Väsby sa han:

– Hur känner du dig?

– Bra

– Men jag menar på riktigt. Orkar du ta dig igenom det här?

Hennes svar dröjde och han avslöjade sin oro över att hon skulle knäckas av ännu en behandling.

– Jag lever så mycket hellre utan barn om risken är att du går under. Du är mitt viktigaste.

Hon smekte honom över handen. Log men kände att det bara blev ett grin. Viskade fram ett tack. Bakom ordet bodde en oro. Över att hon inte alls var lika säker själv. Om hon själv hade varit tvungen att välja. Anders eller barn.

Om det hade varit hon och ett barn. Tanken hade funnits tidigare. För några år sedan på greklandsresan som de hade sparat till så länge. Innan de visste att de borde ha sparat pengarna till Provrörsakademins räkningar. De reste i november när trötthet och stress hade slagit klorna i dem båda. Redan på planet såg hon dem. En ljus mor med en mörk pojke. Han var i åttaårsåldern och det fanns en förtrolighet mellan dem som skimrade. Det som barnlösa

drömmer om när de ser föräldrabilden framför sig. Aldrig konflikter eller sömnlösa nätter utan just denna förtrolighet. Kärlek.

Pojken älskade havet. De hyrde solsängarna närmast vattnet och var alltid redan där när Bea och Anders kom efter de långa frukostarna på balkongen. Mammans packning var exemplarisk. En rymlig ryggsäck med fickor för CD-spelare och böcker, remmar för badleksaker och våta handdukar och gott om vatten, juice och frukt i ett särskilt fack. Det var som att de levde samma rytm. Simmade och støjade länge i vattenbrynet, sedan någon timme på solsängarna då de läste var för sig eller satt under samma stora badlakan och fnissade. Lekte. En mamma med både ork och tid att busa. Hon såg dem på restauranger där de diskuterade som två vuxna över ett glas vin. Med läsk i det ena. På balkongen där de först satt med CD-lurarna i varsitt öra och tända värmeljus på bordet tillsammans med kortlek och salta nötter. Senare på kvällarna satt mamman där själv med kaffetermos och en trave pocketböcker.

Hon drömde sig in i den kvinnans liv. Njöt av sina och Anders stunder på stranden, restaurangerna, balkongen. Och i

sängen. Men fann en stor lockelse i att umgås så med ett barn. Sitt barn. Hon mindes att hon skrev ett långt brev till Maggi. "Har varje förälder en unik relation till sitt barn, eller finns det ett och samma band som går rakt genom mamma-pappa-barn? En kärlek och tillit i samma nyans mellan mamma och barn, och pappa och barn? Det blev förmodligen aldrig postat.

Hon talade aldrig med mamman och pojken. Men hon saknade dem när de åkte hem.

Det var dukat sedan länge när de kom. Bordsfilt och välmanglat linne. Silver och kristall. Anders mamma levde för sina bjudmiddagar. Ett av många områden där deras mödrar skilde sig åt. Travarna av Allt om Mat låg höga i arbetsrummet flera veckor före ett besök, men när gästerna ringde på dörren låg de åter oklanderligt hoppackade i märkta kartonger. Middagarna var alltid inbokade minst fjorton dagar i förväg och Laila förberedde sig minutiöst. Följde TV-kockarna och prenumererade på alla deras recept. Datorn hade köpts in av den enda anledningen att recepten då blev lättare att komma åt. Och att sprida. Beas receptpärm bestod till största delen av svärmors färgglada laserutskriften.

– Jaha, hur har du det i skolan då, inledde Kent när Bea satte kniven i räkbakelsen.

Den rasade innan hon hann fram med gaffeln. En råka flög iväg över duken och lämnade ett spår av majonnäs efter sig. Hon kände färgen stiga på kinderna. Den strama dukningen förvandlade henne som vanligt till den fumliga tösen från landet. Blossande kinder men för övrigt helt grå. Laila hade gjort sina försök genom åren. Men presentkort på boutiquer och färganalyser hjälpte inte. De levde inte i samma värld. Bea ville inte heller göra det, men tappade ändå så lätt bort sig själv i svärmors sällskap. Med Kent var det lättare. Det var honom Anders liknade. I hans sällskap kunde hon vara närmare sig själv. Men svaret på hans fråga blev mycket mer fåordig nu än om de hade varit på tu man hand.

– Nu talar vi om något roligare. Laila fyllde på mer vin i sitt glas och höjde det med ett snett leende. Som att hon visste att hon var den som anslog tonen.

– Det verkar nämligen som om vi får fira både bröllop och dop nästa år. Det går undan för Johan och Pia. Ska vi skåla?

Hon vände sig till Anders. Hans blick hade slocknat. Den lyckade Johan med en månadslön dubbelt så

hög som broderns. Sin fästmö hade han träffat för ett år sedan och nu väntade de tydligen redan barn. Vissa får högsta vinsten direkt, drömmarna uppfyllda innan de ens uttalats. Hon ville också drabbas av oväntad glädje. Om inte den mest efterlängttande lyckan kunde komma, åtminstone välja den rätta trisslotten, vara den miljonte kunden i bilaffären, komma fram till Ring så spelar vi.

Både påminnelsen om bröllop och barn brände inuti Bea. Hon hade alltid velat gifta sig men hade tidigt fått ge upp den tanken. Anders trodde inte på äktenskapet och ville inte ha något "frackspektakel" som han hade kallat det redan i början av deras relation. Hon hade halvt på skämt friat varje skottår och fått samma kärleksdrypande nej varje gång. "Jag älskar dig mer än allt annat. Jag vill vara din man för alltid - men bröllop är inte något för mig"

De smet direkt efter panna cottan. Innan de kom fram till parkeringen drog han henne till sig och la huvudet på hennes axel. De stod så länge och efter ett tag märkte hon att han grät. Det skrämde henne och hon smekte tafatt hans huvud. Han sa det mycket tyst. Förlåt. Förlåt.

I bilen frågade hon.

– Jag har inte kunnat ge dig nåt av det du mest av allt velat ha. Inte det där sagobröllopet du drömde om. Inga barn. Inte ens det där lilla torpet.

– Älskling. Det är ju dig jag vill ha. Förresten så är nog det där torpet rivet för länge sen.

Blickarna möttes genom torkade tårar. Han bromsade in och svängde norrut på E4:an istället för hemåt.

– Vi åker till Gamlis och kollar.

Hon blev varm av både kärlek och sätessvärmare. Det lilla huset hade varit fyllt av deras drömmar ända sen den sommar då Anders föräldrar nyss hade flyttat från Solna. När de var borta på semester var lägenheten Anders och Beas. De levde vuxenliv och utforskade omgivningarna. I Gamla Uppsala hade de sett torpet och skapat sin framtidssaga. Trots att barndomsminnena från just den platsen var laddade för Bea hade de flera timmar på picknickfilten hittat på ljusa berättelser om sitt liv tillsammans.

Det här var inledningen. Resten av berättelsen går att läsa i romanen Väntrum, tillgänglig på t ex Adlibris, Bokus och bibliotek.

Cecilia Ekhem